

LEVENSPAD

GRIM BOUWMEESTER

Levenspad

Sommigen zeggen dat ze het graag zouden willen weten. Anderen menen dat dat afbreuk doet aan de kwaliteit van hun leven. Voor de meesten zal het echter altijd bij een louter theoretische discussie blijven. Slechts een enkeling is deze kennis gegeven. Ik ben één van de gelukkigen.

‘Jongen, kom eens bij mij op schoot zitten.’

‘Wat is er opa?’

‘Ik wil je wat laten zien.’

‘Wat dan?’

‘Zie je dit? Wat denk jij dat dit is?’

‘Een steen.’

‘Zomaar een steen?’

‘Ja?’

‘Nee jochie, dit is een heel bijzonder steen. Als jij dat zelf wilt.’

‘Waarom dan, opa?’

‘Pak die schroevendraaier eens? Goed. Kras nou je naam er maar in.’

‘...’

‘Prima. Weet je wat dit is?’

‘Nee.’

‘Dit is de eerste steen van je levenspad.’

Elke dag vond ik een steen. Een baksteen. Een zwerfkei. Of misschien zocht ik en vonden ze mij. Ik voelde het als het de juiste was. Ik nam ze mee naar huis en daar kraste ik het woord dat voor die dag stond in de steen. Zoals ik van opa had geleerd. En daarna wandelde ik het bos achter mijn huis in.

‘Wat vind je ervan?’

‘Het is hier erg mooi, opa.’

‘Vind ik nou ook, jongen. Dit is mijn levensplekje.’

‘Wat is dat?’

‘Dat is mijn plekje op deze aarde, knul. De plek waar je ouwe grootvader al zijn hele leven elke dag naar toe komt om zich te herinneren wie hij is.’

‘Vergat u dat dan?’

‘Hahaha, nee hoor. Maar als je wat ouder wordt, zul je leren dat het nooit kwaad kan om in je grotmensenleven zo nu en dan eens rustig stil te staan.’

‘Oh.’

‘En hier ligt mijn levenspad.’

‘Uw wat?’

‘Mijn levenspad. Kijk, daar.’

Van de beek naar de oude eik, de heer van het woud. Van het bruisende leven naar de stille eeuwigheid. Twee lange rijen met stenen. Eentje tot aan de basis van de eik, eentje onaf. Twee levenspaden. Twee verhalen. Eentje afgerond, eentje nog bezig geschreven te worden. Een dun laagje mos woekerde over de stenen, waarbij de gekerfde letters soms onleesbaar waren geworden. Dat gaf niet. Bij andere stenen waren de woorden nog duidelijk leesbaar. Twee lange rijen woorden, twee levens.

‘Leg hem hier maar neer, half in het water en half op de kant.’

‘Hierzo?’

‘Ja goed.’

‘En nu, opa?’

‘Als je wilt, kun je elke dag een steen zoeken. Maakt niet uit wat voor steen.’

‘En daar kras ik dan mijn naam op?’

‘Hehe, nee, knul. Dat doe je alleen aan het begin. Vanaf nu kras je elke dag een woord dat staat voor de dag die je hebt geleefd. Als het bijvoorbeeld leuk was op school, kras je “leuk” op de steen. Of als het niet leuk was, kras je “vervelend”. Of “mooi weer” of “ziek”. Wat je maar wilt.’

‘En dan?’

‘Dan leg je de steen hier tegen deze aan en zo vorm je een pad. Een levenspad.’

‘Helemaal tot aan die grote boom in het bos?’

‘Ja, jongen. Dit wordt je pad. Hieraan kun je aflezen of je een goed leven hebt en of je het wel naar je zin hebt.’

‘Oh.’

‘En vergeet niet dat als je heel haastig alleen maar grote stenen gebruikt, dat je wel snel bij de boom komt.’

‘En dan is ie af?’

‘Maar misschien te vroeg.’

‘Dan neem ik alleen maar hele kleine steentjes, opa!’

‘Dat wens ik je ook toe, lieverd. Dat wens ik je toe.’

Met vochtige ogen loop ik langs de twee lange synchrone rijen met stenen. Schoolreisje, vakantie, knikkers, diploma, stagedag, aangenomen, succes, promotie, verlies, jarig, huwelijk, geboorte, geboorte, blij, verdrietig, gelukkig, kleinkind, pijn, gelukkig, gelukkig...

Opeens sta ik voor de statige eik, die zich koesterend over mij heen lijkt te buigen. Door zijn compacte bladerdak glinsteren slechts een aantal kleine puntjes zonlicht. Het hele bos klinkt gedempt. Leunend tegen het verweerde schors hurk ik neer tussen de wortels. Uit mijn zak diep ik een steentje op. Er is nog precies plaats voor alleen dit steentje, het laatste steentje dat ik vanmorgen langs de kant van de weg vond. Met onduidelijke halen staat er een woord in gekrast. Voorzichtig en met trillende hand plaats ik het op het laatste plekje van mijn levenspad. Terwijl ik mij half omdraai, kijk ik terug langs de rij steentjes in de richting van de beek. En de drie korte rijtjes stenen die zich van de beek afwenden in de richting van de eik. Van water naar de grond.

“Voldoening”